

'Curaçao is net de wereld in het klein'

Leidse journaliste schrijft boek over hett eiland van haar kinderjaren

Rody van der Pols

Curaçao is voor veel Nederlanders in de eerste plaats een zonnige vakantiebestemming. Anderen hebben misschien minder gunstige associaties: armoede, criminaliteit en drugsmokkel; zaken die regelmatig in de media opduiken. Dat het Caribische eiland zoveel meer te bieden heeft, hoopt de Leidse journaliste Ilse Marreeve duidelijk te maken met 'Curaçao Geschiedenissen'. Aan de hand van acht levensverhalen wordt de kleurrijke historie blootgelegd van dit zonnige stukje van het Koninkrijk der Nederlanden.

Hoewel Marreeve (1962) is geboren op Curaçao had ze tot enkele jaren eigenlijk geen speciale band met het eiland. „Ik heb er tot mijn tweede gewoond. Herinneringen heb ik er dus niet aan. Curaçao was meer iets van familie verhalen, van foto's, een vermelding in mijn paspoort." Vier jaar geleden kwam daar verandering in. Zonder een duidelijk motief besloot Marreeve haar geboortegrond te bezoeken. Maar dan wel op een ongebruikelijke manier. In plaats van per vliegtuig wilde ze per boot naar het Caribische gebied afreizen. „Ik wilde er vooral lang over doen." Dat bleek nog lang niet gemakkelijk. Door de wetgeving mogen containerschepen niet zo maar toeristen aan boord nemen. Per toeval vond Marreeve een bureautje gespecialiseerd in het reizen per vrachtschip. En zo kon de Leidse in Rotterdam aanmonteren op een schip met Curaçao als eindbestemming. 's Avonds aan tafel bij de Syrisch-Libanese kapitein, overdag uitkijken over de eindeloze oceaan. „Bij de Azoren kwamen we nog in een zware storm terecht. Dat schip dobberde op zee alsof het een roeiboortje was." Na tweeënhalve week kwam Curaçao eindelijk in zicht. „Dat was wel bijzonder. Je vaart dan

Ilse Marreeve is na één boek nog lang niet klaar met Curaçao. Foto: Hielco Kuipers

dwars door Willemstad met al die gekleurde huisjes naar de haven." Hoewel het eerste bezoek maar enkele dagen duurde, opende het Marreeves ogen voor de realiteit van Curaçao. En die bleek anders dan ze op basis van berichten in de media had verwacht. „Toevallig had ik enige tijd daarvoor een documentaire van de NPS gezien. Daarin werd vooral de nadruk gelegd op alle negatieve aspecten: misdaad, drugs, armoede. Het leek wel alsof ze elke vuilnisbelt op het eiland hadden gefilmd. En hoewel die ellende er natuurlijk is – en misschien zelfs nog erger dan we denken –, zijn er ook zoveel positieve en interessante dingen te vertellen. En daar hoor je zo weinig over." Al snel was het idee geboren om een boek te schrijven over

Curaçao, waarin de nadruk zou komen te liggen op de verscheidenheid van het eiland. Vele bezoeken en talloze gesprekken later ligt het er. En een lijvig werk is het geworden. 175 Bladzijden, gedrukt op mooi, stevig papier en voorzien van tientallen kleuren- en zwartwitfoto's. Tussen de vele afbeeldingen door doen acht inwoners van het eiland hun persoonlijke relaas. Tezamen geven deze levensverhalen een beeld van een rijkgeschakeerde cultuur. Zo vertegenwoordigt Ram Boolchand de Indiase gemeenschap, schetst Jaime Saleh een beeld van de Libanese bevolkingsgroep en vertelt Michèle Russel-Capriles over de geschiedenis van de joden op Curaçao. Tevens worden in deze verhalen thema's aangeroerd als het Papiaments, de cultuur

van de volksklasse en de rol van de kerk. Veel aandacht is er ook voor de impact van het slavernijverleden. Die is nog altijd voelbaar, meent Marreeve. „In Nederland wordt vaak een beetje gedaan van: daar moet je niet over zeuren, dat ligt ver in het verleden. Maar dat is onzin. Ten eerste is de slavernij pas in 1863 afgeschaft; dat is helemaal niet zo lang geleden. Daarnaast drukken minderwaardigheidsgevoelens die het gevolg zijn van de slavernij nog steeds een stempel op Curaçao." Een treffende illustratie daarvan vormt de heibel die losbarste rondom de opening van een museumje over Afrikaanse cultuur, zegt Marreeve. „De Afrikaanse roots zijn voor veel bewoners nog steeds taboe." Naast aandacht voor politiek

gevoelige onderwerpen is er ook ruimte voor de vrolijkere zaken. Zoals de muziek van Curaçao. Die staat op een bijzonder hoog niveau, vertelt Marreeve. „Het eiland heeft zelfs zijn eigen filharmonisch orkest. Dat is bijzonder voor een eiland met 400.000 mensen." Zoals nagevoel alle zaken die aan de orde komen, wordt ook de danscultuur aan de hand van historische foto's geïllustreerd. In dit zijn mooie plaatjes van de inrij dansende stellen. Hoewel dit project is afgerond, is Marreeve nog niet klaar met Curaçao. „Maar voorlopig blijft ik zeker mee bezig. Curaçao is de wereld in het klein. Dat rakt het fascinerend."

'Curaçao. Geschiedenissen' door Ilse Marreeve. Stichting Ellisah. Prijs: 70 euro.